

ΧΙΜΑΙΡΑ

Mais la vie est là-bas violente et féconde
Qui mord à galops tous les grands chemins du monde.

VERHAEREN

Πῶς, σὲ λιώχαρο κῆπο χρυσόφεγγα,
μὲς τὰ φύλλα τὰ δλόχλοα κρυμμένα,
τὰ καλόρεχτα μῆλα, λιγώνουνε
μὲ τὴ γλιὰν εὐωδιά τους τὰ φρένα,

Μὲς τὴν ὄαση ποὺ τὰ δέντρα δροσόφυλλα
στὰ καθάρια νερά, τὰ βαρειά τους
τὰ κλαριά καθρεφτίζαν, μᾶς ἔκραζεν
ὀλοπράσινη ἢ πλούσια χαρά τους.

Μὰ ἐμεῖς, μέσα στὸ κάμμα ἐπροβαίναμε,
στὴν πλατειὰ σιγαλιὰ τῆς ἐρήμου,
ποὺ τὴν ἔλνε ὁ κρωγμὸς ὁ μακρόσυρτος
τοῦ πουλιοῦ μοναχὰ τοῦ πενθίμου.

Κι ὅσο ἂν νοιώθαμε κάποτε ὀλόστεγνα
τὰ φρυμένα μας χεῖλη, τὴ βρύση
δὲ γυρεύαμε, ποὺ ἔτρεχε ἀμάραντη,
τοὺς πικροὺς νὰ μᾶς γλυκοδροσίσει.

Στὴν πολύχη σιωπὴ, βαθειομίλητην
ποὺ ἀγροικούσαμε ἐντὸς μας, λουσμένοι
μὲ τὴν ἴδια μας δίψα ἐχορταίναμε,
πάντα ὀλόδιψοι κι' ὄνειροσερμένοι.

Κι ὅπως ὅταν σὲ θύελλα, στὸ πέλαγος
Ξαφνική, ποὺ τὸ πλοῖο τίς κορφάδες
τῶν κυμάτων πηδάει τίς ὀλάφριστες,
ἀπ' τίς ἄγριες ποὺ βλέπεις λαμπράδες

Τρέμεις ὅλος, παρόμοιο κι ἀπ' τ' ὄραμα
ποὺ κλεισμένο βαθεῖα στὴ ματιά μας,
τὴν κατάλαμπε ὀλοένα λαμπρότερο,
ῶρες-ῶρες, τὸ ἀναφτεριασμά μας.

Μὰ μιὰ μέρα, πῆς ζωῆς ποῦ τρογύρω μας
τὸ τρελλὸ πανηγῦρι ἀπ' τὶς ἄλλες
τὶς ἡμέρες πλὶὸ πλανόμορφο ἐμάνιζε,
τὶς ἀκράτητες ἀπ' τὶς ἀντράλες

μεθυσμένοι κι ἐμεῖς, ποῦ ἐγυρέψαμε
μὲς τὰ δέντρα τὰ ὀλόχλοα τῇ βρούσῃ
τὴν ἀρχαία, πλέον ἐκεῖ δὲν τῇ βρήκαμε
τοὺς πικροὺς νὰ μᾶς γλυκοδροοῖσει.

ΑΘΗΝΑ

ΚΛΕΩΝ ΠΑΡΑΣΧΟΣ

ΜΕ ΚΑΘΕ ΜΠΟΡΑ ΠΓΑΙΝΩ

Τρίττει τὸ ξύλο τῆς ἐληᾶς ἂν τὸ μπουρίνι ἀψιώσῃ,
Κι' ὁ θόρυβος ξαπλώνεται βαβουριστὰ
Τοῦ ποταμοῦ, σὰν ἡ βροχὴ τὸ ρέμα του φουσκώσῃ·
Πάντ' ἄλλη αἰτία κι' ἄλλη ψυχὴ στὰ πράματα ξυπνᾷ.

Καὶ συλλογιέμαι τοὺς πικροὺς ποῦ πέρασαν στὴ λήθη
Μὲ μόνη μιὰ ψυχὴ,
— Βαλτονεριά ἀνετάραγῃ τ' ἄπραα σκυμένα πλήθῃ —
Κ' ἔμεινε ξένη, ἂν κ' ἔζησαν, γιὰ κειοὺς πάντα ἡ ζωή.

Πιὰ δὲ μὲ δένεις ἄπραγῃ τῆς πείρας λογικῇ,
— Κόρη τσ' ἀνάγκης πρόσκαιρῃ μὲ τὶς στιγμὲς πλασμένη,
Ποῦ τὴ Ζωὴ μὲ τὶς στιγμὲς φυλᾷς, — ἕνας Πρωταίας αὐτῇ —
Κάθε κανόνας ἀπὸ πρὶν καὶ μιὰ ζωὴ χαμένη.

Καὶ πιὰ στὸ μάκρος π' ἔζησε, κ' εἶναι περσὰ μεγάλο,
Μὰ φέβγοντας μικραίνει
Ποιὸς στ' ὅ,τι ἐλόγιαζε σωστὸ δὲν ἔπραξε καὶτι ἄλλο
Τὶς πιὸ περσσότερες φορὲς, ὅπως ἡ ἀνάγκη κρένει ;

Στὸ στρατολάτι ἂν ἄξαφνα πυρὸ λιοντάρι ὀρμήσῃ,
Κ' εἴτε ἄλλο ἀπὸ τὰ θεριά,
Μὲς τὴν τρομάρα τοῦ χαμοῦ σὲ ἀψιὰ ζαλάδα ποῦ ξεσπᾷ
Τὸ «μὴ ἀντιστῆς στὸν πονηρὸ» νὰ πῇ ποιὸς θὰ τολμήσῃ ;